31977L0452

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 27 iunie 1977

privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare ca asistent medical generalist, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii

(77/452/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 49, 57, 66 și 235,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării parlamentare [1],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social [2],

întrucât, în aplicarea tratatului, de la sfârșitul perioadei de tranziție este interzis orice tratament discriminatoriu pe baza cetățeniei sau naționalității în ceea ce privește stabilirea și prestarea de servicii; întrucât principiul unui astfel de tratament pe baza cetățeniei se aplică, în special, eliberării oricărei autorizații necesare pentru a practica profesia de asistent medical generalist, precum și înscrierii sau afilierii la organizații sau organisme profesionale;

întrucât pare, cu toate acestea, indicat să se prevadă anumite dispoziții pentru a facilita exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii de către asistenții medicali generaliști;

întrucât, în aplicarea tratatului, statele membre au obligația de a nu acorda nici un fel de ajutor care ar putea să denatureze condițiile de stabilire;

întrucât articolul 57 alineatul (1) din tratat prevede adoptarea de directive privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare;

întrucât poate părea oportun ca, simultan cu recunoașterea reciprocă a diplomelor, să se adopte măsuri de coordonare a condițiilor care reglementează formarea profesională a asistenților medicali generaliști; întrucât această coordonare face obiectul Directivei 77/453/CEE [3];

întrucât, în mai multe state membre, legea condiționează accesul și exercitarea activităților de asistent medical generalist de posesia

[1] JO C 65, 5.6.1970, p. 12.
[2] JO C 108, 26.8.1970, p. 23.
[3] JO L 176, 15.7.1977, p. 8.

unei diplome de asistent medical generalist; întrucât, în anumite alte state membre, în care această condiție nu există, dreptul de a folosi titlul oficial de calificare ca asistent medical generalist este, cu toate acestea, reglementat prin lege;

întrucât, având în vedere faptul că o directivă privind recunoașterea reciprocă a diplomelor nu implică în mod necesar echivalența materială a formării profesionale la care se referă aceste diplome, utilizarea unui titlu ar trebui autorizată numai în limba statului membru de origine sau de proveniență;

întrucât, pentru a facilita aplicarea prezentei directive de către administrațiile naționale, statele membre pot prevedea ca beneficiarii care îndeplinesc condițiile de formare profesională impuse de aceasta să prezinte, pe lângă titlul lor oficial de calificare, un certificat de la autoritățile competente din țara sa de origine sau de proveniență, care să ateste că aceste titluri oficiale de calificare sunt cele vizate de prezenta directivă;

întrucât, în ceea ce privește cerințele de moralitate și bună reputație, trebuie făcută o distincție între condițiile care trebuie îndeplinite, pe de o parte, pentru accesul la profesie și, pe de altă parte, pentru exercitarea acesteia;

întrucât, în cazul prestării de servicii, cerința referitoare la înscrierea sau afilierea la organizații sau organisme profesionale, care are legătură cu caracterul stabil și permanent al activității exercitate în țara gazdă, ar constitui, în mod cert, un obstacol pentru prestator, dat fiind caracterul temporar al activității sale; întrucât, prin urmare, această cerință trebuie eliminată; întrucât, cu toate acestea, în această eventualitate, trebuie asigurat controlul disciplinei profesionale care ține de competența acestor organizații sau organisme profesionale; întrucât, în acest scop și sub rezerva aplicării articolului 62 din tratat, este necesar să se prevadă posibilitatea de a impune beneficiarului obligația de a notifica prestarea de servicii autorității competente din statul membru gazdă;

întrucât, în ceea ce privește activitățile salariale ale asistenților medicali generaliști, Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității [1] nu prevede dispoziții speciale pentru profesiile reglementate privind moralitatea și buna reputație, disciplina profesională sau utilizarea titlului oficial de calificare;

[1] JO L 257, 19.10.1968, p. 2.

întrucât, în funcție de fiecare stat membru în parte, reglementările în cauză sunt sau pot fi aplicabile atât persoanelor salariate, cât și celor care desfășoară activități independente; întrucât activitățile asistenților medicali generaliști sunt condiționate în mai multe state membre de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu oficial de calificare ca asistent medical generalist; întrucât aceste activități sunt exercitate atât de către salariați, cât și de către lucrătorii independenți sau de către aceleași persoane în ambele calități în cursul carierei lor profesionale; întrucât, pentru a favoriza pe deplin libera circulație a membrilor acestei profesii în cadrul Comunității, pare necesară, în consecință, extinderea aplicării prezentei directive la asistenții medicali salariați,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

(1) Prezenta directivă se aplică activităților exercitate de asistenții medicali generaliști.

(2) În sensul prezentei directive, prin „activități exercitate de asistenți medicali generaliști" se înțeleg activitățile exercitate cu următoarele titluri oficiale de calificare:

în Republica Federală Germania:

„Krankenschwester", „Krankenpfleger";

în Belgia:

„hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)", „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster)";

în Danemarca:

„sygeplejerske";

în Franța:

„infirmier(ère)";

în Irlanda:

„Registered General Nurse";

în Italia:

„infirmiere profesionale”;

în Luxemburg:

„infirmier”;

în Olanda:

„verpleegkundige”;

în Regatul Unit:

Anglia, Țara Galilor, Irlanda de Nord:

„State Registered Nurse”;

în Scoția:

„Registered General Nurse”.

CAPITOLUL II

DIPLOME, CERTIFICATE ȘI ALTE TITLURI OFICIALE DE CALIFICARE CA ASISTENT MEDICAL GENERALIST

Articolul 2

Fiecare stat membru recunoaște diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare eliberate resortisanților statelor membre de către celelalte state membre în conformitate cu articolul 1 din Directiva 77/453/CEE și enumerate la articolul 3, acordându-le acestora, în ceea ce privește dreptul de acces și exercitare a activităților independente de asistent medical generalist, același efect pe teritoriul lor ca și cel al diplomelor, certificatelor și celorlalte titluri oficiale de calificare eliberate de statul membru respectiv.

Articolul 3

Diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare menționate la articolul 2 sunt următoarele:

(a) în Republica Federală Germania:

— certificatele eliberate de autoritățile competente ca urmare a „staatliche Prüfung in der Krankenpflege” (examen de stat pentru asistenți medicali generaliști);

— atestatele eliberate de autoritățile competente ale Republicii Federale Germania, care certifică echivalența titlurilor oficiale de calificare eliberate după 8 mai 1945 de către autoritățile competente ale Republicii Democrate Germania cu cele care figurează la prima liniuță;

(b) în Belgia:

— certificatul de „hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)”, eliberat de către stat sau de către școlile înființate sau recunoscute de către stat;

— certificatul de „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger(-verpleegster)”, eliberat de către stat sau de către școlile înființate sau recunoscute de către stat;

— diploma de „infirmier(ère) gradué(e) hospitalier(ère) gegradueerd ziekenhuisverpleger (-verpleegster)”, eliberată de către stat sau de către colegiile medicale superioare înființate sau recunoscute de către stat;

(c) în Danemarca:

— diploma de „sygeplejerske”, eliberată de către școlile sanitare medii recunoscute de către „Sundhedsstyrelsen” (Oficiul național al sănătății).

(d) în Franța:

— diploma de stat de „infirmier(ère)”, eliberată de ministerul sănătății.

(e) în Irlanda:

— certificatul de „Registered General Nurse”, eliberat de „An Bord Altranais” (the Nursing Board).

(f) în Italia:

— „diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale”, eliberată de școlile recunoscute de stat.

(g) în Luxemburg:

— diploma de stat de „infirmier”;

— diploma de stat de „infirmier hospitalier gradué”;

eliberate de ministrul sănătății publice pe baza hotărârii unei comisii de examinare.

(h) în Olanda:

— diplomele de „verpleger A”, „verpleegster A” sau „verpleegkundige A”,

— diploma de „verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige)”,

— diploma de „verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)”;

eliberate de una din comisiile de examinare numite de autoritățile publice.

(i) în Regatul Unit:

— certificatul de admitere la partea generală a registrului, eliberat în Anglia și Țara Galilor de „The General Nursing Council for England and Wales”, în Scoția de „The General

Nursing Council for Scotland" și în Irlanda de Nord de „The Northern Ireland Council for Nurses and Midwives".

CAPITOLUL III

DREPTURI DOBÂNDITE

Articolul 4

În cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute la articolul 1 din Directiva 77/453/CEE, fiecare stat membru recunoaște ca dovadă suficientă diplomele, certificatele și celelalte titluri oficiale de calificare ca asistent medical generalist, eliberate de statele membre respective înainte de aplicarea Directivei 77/453/CEE, însoțite de o atestare care să certifice că resortisanții în cauză au exercitat în mod efectiv și legal activitățile de asistent medical generalist pe o durată de cel puțin 3 ani consecutivi, în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.

Aceste activități trebuie să includă asumarea responsabilității depline a programării, organizării și administrării de îngrijiri medicale pacientului.

CAPITOLUL IV

UTILIZAREA TITLULUI OFICIAL DE CALIFICARE

Articolul 5

(1) Fără a aduce atingere articolului 13, statele membre gazdă asigură ca resortisanților statelor membre care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 2 și 4 să li se recunoască dreptul de a-și folosi titlul lor oficial de calificare, în măsura în care acesta nu este identic cu titlul profesional și, după caz, cu abrevierea acestuia din statul membru de origine sau de proveniență, în limba statului respectiv. Statele membre gazdă pot prevedea ca acest titlu oficial de calificare să fie urmat de denumirea și adresa instituției sau comisiei de examinare care l-a eliberat.

(2) În cazul în care titlul oficial de calificare utilizat în statul membru de origine sau de proveniență poate fi confundat în statul membru gazdă cu un titlu care necesită în statul respectiv o formare profesională suplimentară, pe care persoana în cauză nu o deține, statul membru gazdă poate prevedea ca această persoană să își utilizeze titlul oficial de calificare din statul membru de origine sau de proveniență într-o formulă adecvată indicată de statul membru gazdă.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII PENTRU FACILITAREA EXERCITĂRII EFECTIVE A DREPTULUI DE STABILIRE ȘI A LIBERTĂȚII DE A PRESTA SERVICII DE CĂTRE ASISTENȚII MEDICALI GENERALIȘTI

A. **Dispoziții speciale privind dreptul de stabilire**

Articolul 6

(1) Statul membru gazdă care impune resortisanților săi dovada moralității și bunei reputații la accesul la una din activitățile menționate la articolul 1 acceptă ca dovadă suficientă, cu privire la resortisanții altor state membre, atestarea eliberată de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de proveniență care certifică îndeplinirea condițiilor de moralitate sau bună reputație impuse în statul membru pentru accesul la activitatea respectivă.

(2) În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu impune dovada moralității și bunei reputații pentru persoanele care doresc să aibă acces la activitatea respectivă, statul membru gazdă poate impune resortisanților statului membru de origine sau de proveniență să prezinte un extras de cazier judiciar sau, în absența acestuia, un document echivalent eliberat de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de proveniență.

(3) În cazul în care statul membru gazdă are cunoștință de fapte grave și precise care s-au petrecut în afara teritoriului său și care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de proveniență cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de proveniență verifică exactitatea faptelor, în măsura în care acestea pot avea consecințe asupra accesului la activitatea în cauză în statul membru respectiv.

Autoritățile statului respectiv decid asupra naturii și amplorii investigațiilor care trebuie efectuate și informează statul membru gazdă asupra oricărei acțiuni pe care o efectuează în legătură cu atestările sau documentele eliberate.

Statele membre asigură confidențialitatea informațiilor transmise.

Articolul 7

(1) În cazul în care într-un stat membru gazdă sunt în vigoare acte cu putere de lege și acte administrative privind respectarea condițiilor de moralitate sau bună reputație, inclusiv dispoziții privind măsuri disciplinare în caz de culpă profesională gravă sau de condamnare pentru fapte penale cu privire la exercitarea uneia din activitățile menționate la articolul 1, statul membru de origine sau de proveniență transmite statului membru gazdă informațiile necesare privind măsurile sau sancțiunile de natură profesională sau administrativă luate împotriva persoanei respective, precum și sancțiunile penale impuse acesteia în timpul exercitării profesiei în statul membru de origine sau de proveniență.

(2) În cazul în care statul membru gazdă are cunoștință de fapte grave și precise care s-au petrecut în afara teritoriului său anterior stabilirii celui în cauză în statul respectiv și care pot afecta accesul la activitatea în cauză, acesta poate informa statul membru de origine sau de proveniență cu privire la acestea.

Statul membru de origine sau de proveniență verifică exactitatea faptelor, în măsura în care acestea pot avea consecințe asupra accesului la activitatea în cauză în statul membru respectiv. Autoritățile statului respectiv decid asupra naturii și amplorii investigațiilor care trebuie efectuate și, în conformitate cu alineatul (1), informează statul membru gazdă asupra oricărei acțiuni pe care o efectuează în legătură cu informațiile primite de la acesta.

(3) Statele membre asigură confidențialitatea informațiilor transmise.

Articolul 8

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanților săi, care doresc să aibă acces la sau să exercite oricare dintre activitățile menționate la articolul 1, un certificat de sănătate fizică sau psihică, acest stat acceptă ca dovadă suficientă prezentarea documentului cerut în statul membru de origine sau de proveniență.

În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu impune nici un document de această natură celor care doresc să aibă acces la sau să exercite activitatea în cauză, statul membru gazdă trebuie să accepte de la resortisanții statului membru de origine sau de proveniență o atestare eliberată de o autoritate competentă a statului respectiv, corespunzătoare atestărilor eliberate în statul membru gazdă.

Articolul 9

Documentele menționate la articolele 6, 7 și 8 nu pot fi prezentate după mai mult de trei luni de la data emiterii.

Articolul 10

(1) Procedura prin care beneficiarul este autorizat să aibă acces la una din activitățile menționate la articolul 1, în temeiul articolelor 6, 7 și 8, trebuie să se încheie cât mai curând posibil și în termen de cel mult trei luni de la prezentarea dosarului complet al beneficiarului, fără a aduce atingere întârzierilor rezultate ca urmare a unei eventuale acțiuni introduse la încheierea acestei proceduri.

(2) În cazurile menționate la articolul 6 alineatul (3) și articolul 7 alineatul (2), cererea de reexaminare suspendă perioada prevăzută la alineatul (1).

Statul membru consultat trebuie să transmită răspunsul său în termen de trei luni.

La primirea răspunsului sau la expirarea acestui termen, statul membru gazdă trebuie să continue procedura menționată la alineatul (1).

B. **Dispoziții speciale privind prestarea de servicii**

Articolul 11

(1) În cazul în care un stat membru impune resortisanților săi care doresc să aibă acces la sau să exercite activitățile menționate la articolul 1 fie o autorizație, fie înscrierea sau afilierea la o organizație sau un organism profesional, statul membru respectiv exceptează de această cerință pe resortisanții statelor membre, în cazul prestării de servicii.

Beneficiarul prestează servicii având aceleași drepturi și obligații ca și resortisanții statului membru gazdă; acesta trebuie, în

special, să respecte dispozițiile disciplinare cu caracter profesional sau administrativ care se aplică în statul membru respectiv.

În cazul în care statul membru gazdă adoptă o măsură în aplicarea celui de-al doilea paragraf sau ia cunoștință de fapte care contravin acestor dispoziții, acesta informează imediat statul membru în care s-a stabilit beneficiarul.

(2) Statul membru gazdă poate impune ca beneficiarul să prezinte autorităților competente o declarație prealabilă privind prestarea serviciilor sale în cazul în care acestea implică o ședere temporară pe teritoriul său.

În caz de urgență, această declarație poate fi efectuată cât mai curând posibil după ce serviciile au fost prestate.

(3) În aplicarea alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă poate impune beneficiarului unul sau mai multe documente cuprinzând următoarele:

— declarația menționată la alineatul (2);

— o atestare care să certifice că beneficiarul exercită în mod legal activitățile respective în statul membru în care este stabilit;

— o atestare care să certifice că beneficiarul posedă una sau alta dintre diplomele, certificatele sau alte titluri oficiale de calificare necesare pentru prestarea serviciilor în cauză, menționate de prezenta directivă.

(4) Documentul sau documentele prevăzute la alineatul (3) trebuie prezentate la cel mult 12 luni de la data eliberării acestora.

(5) În cazul în care un stat membru privează, în tot sau în parte, permanent sau temporar, unul din resortisanții săi sau un resortisant al unui alt stat membru de dreptul de a exercita una din activitățile menționate la articolul 1, acesta asigură, după caz, retragerea temporară sau permanentă a atestării menționate la alineatul (3) a doua liniuță.

Articolul 12

În cazul în care, într-un stat membru gazdă este obligatorie înscrierea la un organism de securitate socială de drept public pentru stabilirea cu organele de asigurare a conturilor aferente activităților exercitate în avantajul persoanelor asigurate în temeiul regimurilor de securitate socială, statul membru în cauză exceptează de la această cerință pe resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru, în cazul prestării de servicii care impune deplasarea beneficiarului.

Cu toate acestea, beneficiarul informează acest organism în prealabil sau, în situații urgente, ulterior, cu privire la prestarea de servicii.

C. **Dispoziții comune privind dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii**

Articolul 13

În cazul în care, într-un stat membru gazdă, folosirea titlului profesional cu privire la una dintre activitățile menționate la articolul 1 este reglementată, resortisanții altor state membre care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 2 și 4 folosesc titlul profesional al statului membru gazdă care, în statul respectiv, corespunde acestor condiții de formare profesională și folosesc și titlul abreviat.

Articolul 14

În cazul în care un stat membru gazdă impune resortisanților săi care doresc să aibă acces la sau să exercite oricare dintre activitățile menționate la articolul 1 să depună jurământ sau să facă o declarație solemnă și în cazul în care formula acestui jurământ sau declarații nu poate fi utilizată de resortisanții altor state membre, statul membru gazdă asigură ca o formulă adecvată și echivalentă de jurământ sau declarație este pusă la dispoziția persoanelor în cauză.

Articolul 15

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite beneficiarilor să fie informați cu privire la legislația în domeniul sănătății și securității sociale și, după caz, la deontologia statului membru gazdă.

În acest scop, statele membre pot înființa servicii de informare de unde persoanele interesate pot obține informațiile necesare. În cazul stabilirii, statele membre gazdă pot obliga beneficiarii să contacteze aceste servicii.

(2) Statele membre pot înființa serviciile menționate la alineatul (1) pe lângă autoritățile și organismele competente pe care trebuie să le desemneze în termenul prevăzut la articolul 19 alineatul (1).

(3) Statele membre au grijă ca, după caz, beneficiarii să dobândească, în propriul lor interes și în cel al pacienților lor, cunoștințele lingvistice necesare exercitării profesiei lor în statul membru gazdă.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 16

În cazul unei îndoieli justificate, statul membru gazdă poate impune autorităților competente dintr-un alt stat membru confirmarea autenticității diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare eliberate în respectivul stat membru și menționate la capitolele II și III, precum și confirmarea faptului că beneficiarul a îndeplinit toate condițiile de formare profesională prevăzute de Directiva 77/453/CEE.

Articolul 17

În termenul prevăzut la articolul 19 alineatul (1), statele membre desemnează autoritățile și organismele abilitate să elibereze sau să primească diplomele, certificatele și alte titluri oficiale de calificare, precum și documentele și informațiile menționate de prezenta directivă și informează imediat celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

Articolul 18

Prezenta directivă se aplică și resortisanților statelor membre care, în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 1612/68, exercită sau vor exercita în calitate de salariați activitățile menționate la articolul 1.

Articolul 19

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de doi ani de la data notificării și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern, pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 20

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive, un stat membru întâmpină dificultăți majore în anumite domenii, Comisia examinează aceste dificultăți în colaborare cu statul respectiv și solicită avizul Comitetului înalților funcționari în domeniul sănătății publice, constituit în temeiul Deciziei 75/365/CEE [1], modificată de Decizia 77/455/CEE [2].

În cazul în care este necesar, Comisia prezintă Consiliului propuneri adecvate.

Articolul 21

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 27 iunie 1977.

Pentru Consiliu

Președintele

J. SILKIN

---

[1] JO L 167, 30.6.1975, p. 19.
[2] JO L 176, 15.7.1977, p. 13.